

Scrisoare către mare

Stefan Doroftei Doimaneanu

Spune-mi tu mare neliniștită și albastră
De ce toți norii se-adună la mine la fereastră
Și-mi cern stropi reci de îndoieli și disperare;
De ce până și floarea din ochii mei mă doare ?

De ce mă cerți cu valuri ce unduiesc întruna,
De ce noaptea mă mângâi cu stelele și luna,
De ce mă chemi vuind la țărmul tău mereu,
Îți pasă ? Te doare așa de tare oful meu ?

Mai spune-mi de ce timpul mă mistuie rapid,
De ce în neputință am devenit stupid
Și am ajuns așa, doar simplă ironie
De ce sunt doar pecete pe-o coală de hârtie ?

De ce sunt uluit de viața-mi imperfectă,
De ce mă-mbrățișez cu lumea dizidentă,
De ce-s plecat adesea cu pluta peste dealuri,
De ce cumpăr trecut în loc de idealuri,
De ce de veșnicie mi-este atât de dor,
De ce visele mele se sting încet și mor,
De ce mă regăsesc cu greu în eul meu,
Oare-a venit timpul să merg la Dumnezeu ?

C-am frig și gheață-n suflet, ști prea bine,
Sunt stâncă rebegită ce-abia se mai susține,
Am ger în ochi de jar și lăcrimez mister,
Fără succes, de-o vreme, mă tot jelesc la cer,
Sunt furtunat de gânduri așa ca un nebun,
Încep să sec în mine și nu mai știu ce spun,
Tristețile-mi curg ape, în zâmbet sunt fragil,
În tot ce mă-nconjoară, devin mai inutil,
Registrul vieții mele e prăfuit și tâmp,
Elanul tinereții ? Din ce în ce mai scump !

Când văd nemărginirea că se ascunde-n stele,
Când simt că mă inundă torenți de zile grele,
Cu demnitate deschid ușa destinului pribeag
Gata fiind și pregătit, ca să mai trec un prag.

P.S.

Aud cum cerul nerăbdător mă cheamă,

POEZII ONLINE

Mă-ndrept spre el smerit, senin și fără teamă,
Sunt împăcat cu mine, îmi este de ajuns,
Deci nu mai este vreme ca să primesc răspuns.